

Over het verhaal

Dit verhaal gaat over een jongen met een hazenlip. De Latijnse naam voor een hazenlip is 'schisis'. Dat betekent 'scheur'. Bij een hazenlip zit er bij je geboorte een scheurtje in je lip. En vaak ook in de bovenkant van je mond.

Soms is een hazenlip niet zo ernstig. Dan kan één operatie het probleem oplossen. Meestal blijft er wel een litteken over in de lip. Maar verder is het niet zo'n *storende* handicap.

Er zijn ook ernstige vormen van schisis. Dan zijn er veel pijnlijke operaties nodig. Bij deze kinderen blijf je de hazenlip goed zien. Vaak hebben ze ook problemen met praten, met eten en met drinken. En soms hebben ze zelfs hartproblemen.

Nu

De begrafenis

Langzaam loopt Merel mee in de stille rij, achter de rode kist aan.

Vooran loopt de kleine familie van Ruben. Zijn moeder, zijn oma, zijn zusje. Ze hebben alle drie een lange, rode jurk aan.

Daarachter lopen veel leerlingen en leraren van Rubens school. Allemaal met een rode roos in hun hand. Rood was de lievelingskleur van Ruben, stond op de rouwkaart.

De begraafplaats is prachtig. Veel hoge, oude bomen. Veel mooie, grote grafstenen met bekende namen erop. Namen van beroemde schrijvers, van ministers, van zangers.

De rij met rode rozen schuifelt erlangs. Maar niemand kijkt naar de graven.

Merel kent de begraafplaats goed; ze komt er vaak. Dan gaat ze naar het graf van haar oma, om er bloemen neer te leggen. Om blaadjes weg te vegen en een kaarsje aan te steken.

En dan praat ze even met haar oma. Over school. Over haar ouders. Over de hond. En ook over Ruben, soms.

Nu praat niemand. Je hoort alleen de vogels in de bomen. En je hoort de voetstappen op het witte grind. Een somber, krakend geluid.

De rij staat stil. Ze staan nu bij een grote, witte tent, een soort open partytent. In het midden van de tent staat de kist van Ruben, met de drie vrouwen in het rood er omheen. Een man geeft een microfoon aan de middelste vrouw, Rubens moeder.

‘Het was moeilijk voor Ruben in deze wereld’, fluistert ze in de microfoon.

‘Hij was zo’n lief kind. Hij wilde zo graag vriendjes zijn met iedereen.’

Dan kucht ze even en klinkt haar stem wat harder. ‘Maar bijna niemand wilde vrienden met hem zijn. Op school, op straat, in de bus of de tram. Overal werd hij nagekeken, uitgelachen. Omdat hij anders was.

Vooraf op school vond hij het vreselijk. Ruben heeft de afgelopen jaren op *verscheidene* scholen gezeten. Steeds probeerde hij het weer. Maar het was overal hetzelfde. Hij werd gepest.’

Rubens moeder neemt een slok water en snuit haar neus. ‘Alleen op zijn laatste school werd hij niet gepest’, zegt ze.

‘Daar waren meer kinderen zoals hij. Daar *hoorde* hij *bij*. Daar voelde hij zich thuis. Hij heeft er alleen niet lang van kunnen genieten, helaas.’

Na de toespraak van Rubens moeder staan zes mannen en jongens op. Zij rijden de rode kist van Ruben langzaam weg. De andere mensen lopen achter de kist aan. Naar de plek waar Ruben begraven wordt.

Het duurt lang voordat Merel bij het graf staat. Veel mensen hebben even stilgestaan bij de rode kist in de diepe kuil.

Ze gooiden hun roos op de kist en fluisterden een paar woorden.

Vrijwel iedereen hilde; met stille tranen of met harde snikken.

Dan is Merel aan de beurt.

Ze kijkt even naar de drie vrouwen in hun lange, rode jurken.

Rubens oma, Rubens moeder en Rubens zusje.

Ze staan met z’n drieën tegenover haar, aan de andere kant van het graf.

Ze hebben hun armen om elkaar heen geslagen.

Zij hebben echt van hem gehouden, denkt Merel.

En ze weten niet eens dat hij een hekel had aan rood. En dat hij wel werd gepest op zijn laatste school. Op het laatst. Om mij.

Dan gooit ze haar roos in het graf. Een witte.

Een jaar geleden

De ontmoeting

Merel loopt met haar hond door het bos.
Eigenlijk is het geen echt bos. Daar is het te netjes voor. Het is een soort groot park.

Daarom mogen honden er ook niet loslopen.

Er zijn zwembadjes en speeltuintjes voor kleine kinderen. Er zijn barbecue-plaatsen.

Er zijn voetbalveldjes en plekken met fitness-apparaten. Daar zitten altijd mannen op. Ze doen oefeningen om er stoerder uit te zien.

Nu zitten er ook weer twee.

‘Hé, chickie!’, roept een van de mannen. ‘Heb je zin om mee te doen?’

Merel trekt een rimpel in haar voorhoofd en kijkt om zich heen. Haar hond is nergens te zien.

Het was geen goed idee om Loebas los te laten lopen, denkt ze.

Ik had *van tevoren* kunnen bedenken dat hier kerels zouden zitten. En dat ik mijn hond nodig zou hebben.

‘We kunnen je helpen met de buikspieroefeningen’, grapt de andere man. ‘Daar word je lekker lenig van!’ De twee mannen grinniken. Gewoon doorlopen en niks terugzeggen, denkt Merel. Dan houden ze vanzelf op. Maar ze vergist zich.

‘Hé, wat is dat nou, chickie?’, roept de eerste man. ‘Je kan toch niet zomaar doorlopen? We zijn toch aardig tegen je? Of niet soms?’ Hij *breekt* zijn oefensessie *af* en loopt naar Merel toe. De tweede man komt achter hem aan.

Merel kijkt weer om zich heen. Er is niemand te zien. Alleen een jongen op de fiets, in de verte. ‘Loebas!’, roept Merel dan. ‘Kom!’

‘Hahaha’, lacht een van de mannen. ‘Je denkt toch niet dat we dat geloven, hè? Doen alsof je een hond hebt!’ ‘We zijn trouwens echt niet bang voor een hondje’, zegt de andere man.

Maar dan komt Loebas in volle vaart aanrennen. Gelukkig, denkt Merel. Ze steekt al een hand naar hem uit om hem aan de riem te doen. Maar de hond spurt haar voorbij en gaat recht op de mannen af. De mannen schrikken. Loebas is een grote hond. Een líéve grote hond, maar dat weten de mannen niet. Ze gaan gauw terug naar de fitness-apparaten. Loebas blijft grommend voor hen staan.

‘Roep die gevaarlijke rothond van je terug!’,
schreeuwen de mannen. ‘Anders bellen we de
politie. Je mag je hond niet op mensen afsturen.’

‘Dat heeft ze niet gedaan’, zegt een piepende stem.
Merel kijkt verbaasd om.
‘Ik heb alles gefilmd’, zegt de fietser die is afgestapt.
Hij houdt zijn telefoon omhoog.
‘Uit mijn filmpje *blijkt* dat jullie verkeerd bezig
waren. Dus bel de politie maar!’

Held met hazenlip

De fietser hijgt en krijgt dan een hoestbui.

Merel schrikt ervan.

Het is geen gewone hoestbui; het klinkt ernstig.

‘Wil je iets drinken?’, vraagt ze aan de jongen. ‘Ik woon hier vlakbij.’

De jongen knikt.

‘In het bos?’, vraagt hij hoestend.

‘Ja’, zegt Merel. ‘Mijn ouders hebben een soort boerderij, aan de rand van het bos. Met *een stuk of* tien dieren.’

‘Joh,’ zegt de jongen, ‘jij boft.’

Samen lopen ze over de bospaden.

De jongen met zijn fiets, Merel met haar hond.

De jongen hijgt nog steeds, maar gelukkig is het hoesten gestopt.

Dan gaan ze een bruggetje over naar een stuk weiland met een paar koeien.

‘Wij zijn allemaal *verbonden met* het universum’, staat op een bord geschilderd.

‘Dag, dames’, zegt Merel tegen de koeien.

De jongen lacht op een vreemde manier.

'Jij noemt de koeien dames?', vraagt hij.
'Ja. Of Truus, Greet of Bep', zegt Merel. 'Want zo heten ze. En ...'
Merel steekt haar hand uit. '... ik heet Merel trouwens, en ik ben 15.'
'O, j-ja', stottert de jongen. 'Ik ben Ruben en ik ben 14.'
Ze geven elkaar een hand. Het is een rare hand, voelt Merel.

'Wat wil je drinken?', vraagt Merel. 'We hebben geen cola of zo, want mijn ouders zijn van die hippies. Alles moet biologisch en duurzaam zijn. En het liefst ook nog zelfgemaakt.
Dus we hebben bramensap en bessensap. En water met muntblaadjes.'
De jongen knikt. 'Water is goed', zegt hij.
'O, en zelfgemaakte wijn en zelfgebrouwen bier hebben we ook', gaat Merel nog even door.
'Het is geen lekkere wijn en het bier smaakt *matig*. Dat zei mijn oma tenminste altijd. Ik zou het zelf niet weten, want ik lust geen alcohol.
Maar wat ik wel weet: de wijn en het bier zijn in de supermarkt veel goedkoper. Mijn ouders *besparen* helemaal niets met dat zelf doen. Maar ja. Ze denken dat het goed is voor de wereld.'
Ruben lacht en schudt zijn hoofd.
'Water is goed', zegt hij nog een keer. 'Dan is het niet zo erg als ik mors.'

Merel kijkt Ruben even aan en knikt dan.
'Je hebt een hazenlip, hè?', zegt ze. 'Kun je daardoor niet goed drinken?'

Ruben zucht. Hij heeft geleerd om te praten over zijn handicap. Hij heeft geleerd om niet 'gewoon' te doen, alsof er niets aan de hand is. Maar iedere keer is dat weer moeilijk. Vooral met leuke meisjes.

'Ja, een hazenlip en een vergroeide hand. Dat heb je vast wel gevoeld.'

Merel knikt.

'Soms glijdt een glas uit mijn hand en soms kan ik niet goed slikken', legt Ruben uit.

'Maar het resultaat is hetzelfde: morsen. En dat is met bessensap erger dan met water.'

Merel moet lachen. Het is niet fijn om naar Ruben te kijken. En het is moeilijk om naar hem te luisteren. Maar hij heeft wel humor. Én hij heeft haar gered! 'Ik haal water', zegt ze. 'Water met citroen en muntblaadjes. Dan ruikt het in elk geval lekker fris als je morst.'

'Laat dat filmpje eens zien', zegt Merel, als ze met twee glazen water aan de tuintafel zitten.

'Welk filmpje?', vraagt Ruben.

'Nou, dat je gemaakt hebt met je telefoon. Toen je mijn leven redde.'

Ruben moet lachen. 'Twee dingen fout', zegt hij. 'Ik heb je leven niet gered en ik heb geen filmpje gemaakt.'

Merel kijkt Ruben vol bewondering aan.

'Man!', zegt ze. 'Je hebt gewoon gebluft tegen die kerels! Wat goed van je. Je bent mijn held!'

Ruben grijnst. Nog nooit heeft iemand hem een held genoemd.